

ת"ד 10356/10/17 - מדינת ישראל נגד יניב מור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 10356-10-17 מדינת ישראל נ' מור
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דביר

המאשימה

נגד

יניב מור

ע"י ב"כ עו"ד רונן רבי

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בגין נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.7.17 (בכתב האישום נרשם בטעות 27.7.07) בשעה 20:30 לערך, נהג הנאשם באופנוע בתל אביב, בשדרות רוטשילד, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם רחוב מרמורק, החל בפניה ימינה, החליק עם האופנוע ונפל.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הנאשם חבלה של ממש, שעניינה, שבר ביד ימין והאופנוע ניזוק.

הנאשם כפר באחריותו לגרם התאונה וטען, כי החליק בגלל פירות שהיו על הכביש.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - יובל אוהד, לשעבר בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשה הודעת האשם, שסומנה ת/1.

עד תביעה מספר 2, רס"ב נועם לוי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/2 - דו"ח ביקור במקום התאונה

ת/3 - תרשים

ת/4 - תמונות

כמו כן, הוגשו בהסכמה, מסמכים רפואיים של הנאשם, שסומנו ת/5.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל.

עד תביעה מספר 1, גבה, כאמור, את הודעת הנאשם במשטרה וזאת ביום 30.7.17, 3 ימים לאחר התאונה.

הנאשם הוזהר כדין, הועמד על זכותו להיוועץ בעורך דין ולאחר שוויתר עליה, סיפר כי, עובר לתאונה, נהג באופן נורמלי לצומת שבנדון, במהירות נסיעה של 40 קמ"ש, פנה ימינה והחליק על הכביש.

בהמשך, פינה אותו אחיו לבית החולים, שם נמצא כי ידו נשברה וגובסה.

לשאלת החוקר, השיב הנאשם " **היה פירות של עצים על הכביש והכביש היה חלק**" ובהמשך " **לא ראיתי את הפירות על הכביש זה היה בסיבוב**".

העד נחקר והשיב, כי לא שאל את הנאשם באיזה פירות מדובר וכיצד הגיעו למקום, אך הבין מדברי הנאשם, כי הכוונה לפירות מעצים הגדלים במקום התאונה.

עד תביעה מספר 2, קיבל את התיק להמשך טיפול וביום 4.8.17, הגיע למקום התאונה וערך את ת/2, שם ציין: " **במקום אין כל פרי עץ על הכביש ואין עצים שמפילים פרי על הכביש. מדובר בכביש אספלט תקין יבש**".

העד צילם תמונות במקום, לרבות של הכביש הנקי מפירות, של אי התנועה, עליו לא מוצבים עצים וכן, של העץ הסמוך ביותר לצומת, לגביו ציין " **ענפיו לא בולטים כלל לכביש ואין ממנו פירות**".

העד נחקר והשיב, כי לא דיבר עם הנאשם עצמו או עם החוקר, אך הבין מדברי הנאשם לחוקר, כי כוונתו לפירות מעץ או עצים, הגדלים במקום. לדבריו, אם כוונת הנאשם הייתה לפירות שנפלו ממשאית שעברה במקום, הוא היה אומר זאת. העד אישר כי בדק את טענת הנאשם, על פי פרשנותו זו.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד ולא הוגשו ראיות כלשהן.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג כאמור ולפני שהחל בפניה ימינה, לא הבחין בפירות על הכביש, פנה והחליק. הנאשם הוסיף כי הוא מכיר את המקום ויודע כי אין שם עצי פירות וייתכן שאלה היו פירות שנפלו, מאוטו או מרכב. עוד טען הנאשם, כי אחרי התאונה, ראה שמדובר בפירות ואינו יודע איזה - אולי שזיף, אפרסק.

הנאשם נחקר והשיב כי אף שמסר במשטרה, כי נסע במהירות של 40 קמ"ש, הוא **"זרק סתם"** וייתכן ונסע בעצם ב-10 קמ"ש.

הנאשם נשאל והשיב כי כאשר מסר שהיו "פירות של עצים", התכוון לפירות עץ, יכול להיות אפרסק, לא פירות מעצים במקום. משנשאל מדוע לא מסר זאת בהודעתו במשטרה ולא פירט את הפירות האפשריים, השיב כי היה אחרי תאונה, עם שבר ביד ומסר לחוקר כי היו פירות עץ, לא פירות שנפלו מעצים ובאותו רגע, לא חשב על זה שמדובר בפירות שנפלו ממשאית. לגרסתו, לאחר התאונה, הסתכל וראה כי מדובר בפירות של עץ, **"כי תפוחי אדמה זה לא יכול להיות"**.

הנאשם נשאל אם האט לפני הפניה ימינה ומעבר החצייה המסומן מיד לאחר הפניה והשיב בחיוב וחזר על זה ש"זרק" שנסע במהירות של 40 קמ"ש.

הנאשם אישר כי אין עצים במקום התאונה וחזר על טענתו, כי ייתכן והפירות נפלו ממשאית שחילקה סחורה לחנויות.

הנאשם נשאל כיצד זה לא הבחין בפירות, אם אכן האט לפני הפניה ימינה והשיב **"לפני שהאטתי במעבר החצייה לא עברו אנשים, עצרתי כמובן. לא ראיתי, לא שמתי לב, הפירות היו בפינה"** ואז נשאל **"אם היו בפינה, איך הגעת אליהם? והשיב - "בסיבוב עם האופנוע. הפירות היו אחד מעוץ, אחד מצ'וקמק, אחד שלם, מפוזרים ככה עברתי עם האופנוע. חלק היו עם המיץ שלו"** - ראה עמוד 10 לפרוטוקול, שורות 13 עד 19.

הנאשם נשאל שוב, מדוע לא סיפר כל זאת במשטרה והשיב כי היה עם שבר ביד וגבס ושלל את הטענה, כי החליק כיוון שנסע במהירות של 40 קמ"ש, במהלך הפניה ימינה.

דין והכרעה

עסקינן למעשה בתאונה עצמית ובנסיבות בהן הנאשם החליק, נפל ונחבל חבלה של ממש, במהלך פניה ימינה, ללא מעורבות של רכב אחר.

בע"פ 6260/02, ציון נגד מדינת ישראל, אמר כבוד הש' גל:

"אכן, דרכם של כלי רכב לנסוע בימין הכביש. לפיכך, נסיבות שבהן כלי רכב נמצא נוסע לפתע בנתיב הנגדי, מעידות על אפשרות שלפיה הנהג התרשל בנהיגה. כמו שנאמר לעיל בפרשת בוקובזה הנ"ל: "נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות". המדובר, אם-כן, בכלי עזר להרמת הנטל הרובץ על המאשימה, מכוחו ניתן

להסיק את אפשרות ההרשעה של הנאשם בנהיגה רשלנית או בקלות ראש. עתה עובר הסיכון - הנטל המשני - אל שכם הנאשם, ועליו ליתן הסבר להתנהגותו."

בע"פ 70237/07 אדרי אביב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"ככלל, הנטל להוכיח אשמתו של נאשם מעל לכל ספק סביר רובץ לעולם על התביעה. יחד עם זאת, דיני הראיות מכירים במצבים בהם הנטל הטקטי להבאת ראיות עובר אל כתפי הנאשם (הגם שלא נטל השכנוע) העברת הנטל הרלוונטית לעניינו "תורגמה" למספר שמות או הגדרות: "כלל הדרך" או מצב "הדבר מדבר בעד עצמו" וכן: "תאונה מדברת". כל ההגדרות הללו גם יחד הן ביטוי לחזקה עובדתית, כי רכב הנהוג כראוי אינו סוטה ממסלולו. ברע"פ 1713/93 בוקבזה נ' מדינת ישראל, (לא פורסם 7.6.93) נאמר מפי כב' השופט ש' נתניהו:

"נהיגה כדין ובזהירות הראויה היא בצידו הימני של הכביש, ועצם המעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראיה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה. החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות. בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם... הנאשם מצידו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראיה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד לכל כיוון ואופן מותרים."

וכן "הימצאות במסלול הנגדי אכן מהווה הוכחה לכאורה שלרשלנות..." (ע"א 446/82 בלנגשוילי (בר-ריס) נ' לאלגבארין, פ"דמ(2) 737).

לענייננו: משסטה המערער סטייה חדה שמאלה לנתיב השמאלי ומשם לשטח הפרדה הבנוי, הופר בכך כלל הדרך ונוצרה "ראיה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה", שהרי אין דרכה של מכונית לנסוע בשטח הפרדה בנוי. משכך, על המערער הנטל לסתור את החזקה העובדתית כי מדובר בנהיגה בלתי זהירה ולהוכיח, ולו ברמה של יצירת ספק סביר, כי הסטייה לא נבעה מנהיגתו הרשלנית."

נסיבות של תאונה עצמית, זהות לאמור לעיל, בנוגע לסיטואציה בה רכב עובר לפתע לנתיב הנסיעה הנגדי ויוצרות אף הן, "הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות", המעבירה את הנטל המשני אל כתפי הנאשם, ליתן הסבר למה שהתרחש.

כבוד הש' קדמי, הגדיר בספרו - "על הראיות", תש"ע-2009, חלק רביעי, עמוד 1674, את המונח "ספק סביר", באופן הבא:

המושג ספק סביר מצביע על קיומה של אפשרות "מתקבלת על הדעת", לאמור: אפשרות ממשית שיש לה אחיזה בחומר הראיה, להבדיל מ"השערה" נטולת בסיס בראיות או קלוטה מן האוויר, או כזו שאינה בבחינת אפשרות תיאורטית גרידא."

בע"פ 493/82, חמו נגד מדינת ישראל, נאמר:

"בהיעדר אמון בהסברו של הנאשם או בהיעדר הגיון בתיזה התיאורטית שהוא מעלה, נשמט הבסיס הדרוש ליצירתו של ספק כזה...".

בנסיבות המקרה שבפני, ההכרעה תיפול על מידת האמון אותו מצא בית המשפט שיש לייחס לגרסת הנאשם, שכן אין בידי ההגנה כל תימוכין נוספים להסבר שהציג הנאשם לאופן קרות התאונה - החלקה בגין פירות שונים שהיו על הכביש.

לאחר שבחנתי את הראיות והעדויות שהובאו בפני ובשים לב לכך שהנאשם לא עשה עלי רושם אמין וזאת בלשון המעטה ולא אוכל לקבל את גרסתו.

ב-ת/1, עת תיאר הנאשם לראשונה, באופן ספונטני, את אופן קרות התאונה, גרסתו הייתה " **...הגעתי לצומת עם הבימה ושם רציתי לפנות ימינה למרמורק ונסעתי במהירות של 40 קמ"ש ופניתי ימינה ואז החלקתי על הכביש...היה פירות של עצים על הכביש והכביש היה חלק**".

מבדיקת המאשימה, התברר כי אין כלל עץ או עצים, שפירותיהם נושרים במקום התאונה וקביעה זו, לא נסתרה ואף אומצה גם על ידי הגנה.

בהתאם לכך, הרי שגרסתו הסופית של הנאשם, בבית המשפט, כללה את התוספות והשינויים שיפורטו להלן:

1. הנאשם נסע למעשה במהירות של 10 קמ"ש.

2. הנאשם האט ואף עצר לפני הפניה ימינה.

3. מדובר היה בפירות עץ, שנפלו ממשאית או רכב שעבר במקום, פירות מסוג שזיף או אפרסק או בדומה, בוודאות לא תפוחי אדמה, שהיו מפוזרים על הכביש, באופן הבא - " **אחד מעור, אחד מצ'וקמק, אחד שלם, מפוזרים ככה עברתי עם האופנוע. חלק היו עם המיץ שלו**" - ראה עמוד 10 לפרוטוקול, שורות 18-19.

4. לחילופין, היו הפירות בפינה ולכן, לא הבחין בהם הנאשם, בטרם הפניה ימינה - ראה שורה 16 באותו עמוד.

מדובר בגרסה "כבושה", מתפתחת וחסרת כל קשר לגרסה הראשונה והמידית של הנאשם במשטרה.

לא יעלה על הדעת, כי הנאשם יאמר מחד, כי כלל לא הבחין בפירות בטרם הפניה וקרות התאונה ואין נפקות בהקשר זה לסוג הפירות ומקורם ומאידך, בהמשך, יפרט באופן מדויק כל כך, באיזה אופן היו מונחים/זרוקים על הכביש ואף ידע לזהות אילו פירות ייתכן שהיו, למרות שלכאורה, חלף עליהם עם רכבו ומן הסתם, הייתה לכך השפעה על מצבם של הפירות.

זאת ועוד, למרות רמת הדיוק והפירוט אליה הצליח להגיע הנאשם, לגרסתו, מיד לאחר התאונה, כאשר הוא במקום וטרם קיבל טיפול רפואי, נשכחו ממנו כל אותם פרטים חשובים, בבואו למסור הודעתו במשטרה, בחלוף 3 ימים, עת מסר גרסה שונה לחלוטין, שהתייחסה ל"פירות של עצים על הכביש", טענה שכל בר דעת היה מבין, בדיוק כפי שהבינו עדי התביעה, כמתייחסת לפירות מעצים הצומחים בסמוך לכביש.

בנוגע למהירות נסיעתו, הרי שגם כאן, סתר עצמו הנאשם באופן חד ובוטה ואני דוחה את גרסתו בבית המשפט, לפיה לא נסע במהירות של 40 קמ"ש.

לא ייתכן חולק, כי מהירות של 40 קמ"ש, במהלך פניה ימינה, אינה מהירות סבירה ומתאימה לתנאי הדרך ורשלנותו של הנאשם מתבטאת בכך שלא האט מהירות נסיעתו והתאימה לתנאי הכביש.

לעומת הנאשם, הרי שעדי התביעה העידו באופן מהימן, כל אחד לגבי חלקו בטיפול בתיק ועל פי המסמכים שערך.

מכאן, כי הנאשם לא סיפק כל הסבר סביר ואמין לאופן התרחשות התאונה ולא סתר את "כלל הדרך".

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ט, 12 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים